

heder har opfordret Arbejderklassen til at holde fast paa. To Gange har Arbejdsgiverforeningen nu løbet Storm mod 8 Timers Arbejdsdagen, og jeg tror, at skulde det ske tredie Gang, vil Resultatet af deres Bestræbelser ikke blive bedre, end det er blevet de to første Gange, hvor Arbejderklassens Vilkaar til at gaa i Kamp jo var langt daarligere, end de er i Øjeblikket; thi den almindelige Stemning i Arbejderklassen er, at meget skal gaa i Stykker baade herhjemme og ude i Verden, før Arbejderne opgiver 8 Timers Arbejdsdagen. Men det maa være den danske Rigsdags Opgave at forhindre et saadant eventuelt Ragnarok. Lovfæstes 8 Timers Arbejdsdagen, saa er dermed væsentligt Konfliktstof bragt ud af Verden, og saa har man oven i Købet føjet Arbejdsgiverne i deres i Washington tydeligt udtalte Ønske.

Jeg erindrer den skarpe Fordømmelse, der i 1914 blev udtalt over den tyske Regering, da den lod sine Hære bryde ind i Belgien og erklærede en Neutralitetsoverenskomst for en Løp Papir. Men er det ikke akkurat det samme, man fra Arbejdsgiverforeningens og det danske Samfunds Side har begaaet i denne Sag? Et mere eklatant Brud paa Tro og Love skal man have ondt ved at paavise. Tilmed vil man være fuldstændig læns for saglige Argumenter imod det foreliggende Forslag, alle tidligere fremsatte Anker er faktisk bragt ud af Verden. Som jeg før har paavist, er Princippet om Arbejdets Frihed og den frie Kontrakt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere for længst ude af Verden, for der er allerede gennemført en Række Love, der kuldkafter dette Princip. 8 Timers Arbejdsdagen vil ikke koste noget, for den er allerede gennemført i det praktiske Liv, og der er ikke den fjerneste Sandsynlighed for, at det skal lykkes Modstanderne at komme den til Livs. I den Henseende skal jeg blot pege paa Arbejdstidskommissionens Mindretalsbetænkning fra Januar 1921. Mindretallet, som bestaar af Arbejdsgiverrepræsentanter, siger deri: „En saadan Lov“ — altsaa en Lov om 8 Timers Arbejdsdagen — „er overflødig, da de paagældende Arbejdere allerede har denne Arbejdstid“. Se, her har Arbejdsgiverne deres lammefromme Ansigt paa — det kan hælde, at de har Lyst til at maskere sig saaledes —: Hvad skal vi med en saadan Lov, I har jo 8 Timers Arbejdsdagen allerede. Men det er desværre en Kendsgerning, at de ikke altid er lammefromme. Saadan mener jeg nu imidlertid ikke, man kan handle. Afdøde Sigurd Berg og andre betydende Venstremænd har Gang paa Gang

udtalt deres Sympati for Sagen, men har været bange for Virkningerne af Arbejdstidens Nedsættelse, bange for de Bekostninger, der vilde følge med en praktisk Nedsættelse af Arbejdstiden. Men nu kommer vi — ganske vist en Del Aar efter — og siger: Se saa, nu er den Betænkkelighed ude af Verden, nu koster det ikke noget at gennemføre denne Lov, nu stadfæster den blot status quo og vil blot tjene til at forhindre videre Stridigheder om denne Sag, vil I saa lovfæste? Jeg synes ikke, det er nobel Politik, hvis man da fra den Side svarer: Ja, men saa er det jo overflødigt, og af den Grund vil vi ikke lovfæste den.

Saa er der de internationale Hensyn. Jeg skal her henvise til de i Bemærkningerne til Konventionsforslaget givne Meddelelser, at foreløbig er Konventionen tiltraadt af Bulgarien, Grækenland, Indien, Rumænien og Tjsekoslovakiet. Jeg skal endvidere henvise til det aftrykte Communiqué, i hvilket Arbejdsministrene i Frankrig, England, Tyskland og Belgien erklærer, at der kun er smaa Uoverensstemmelser mellem dem, og at den almindelige Opfattelse er, at det vil blive muligt at naa til en almindelig Ratifikation af Washington-Konventionen. Jeg skal endvidere henvise til den seneste Meddelelse, der er indløbet fra det internationale Arbejdsbureau i Genève, og hvoraf det fremgaar, at Lovfæstelse af 8 Timers Dagen findes i Norge, Sverige, Finland, Litauen, Letland, Rusland, Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Luxembourg, Svejts, Østrig, Tjsekoslovakiet, Polen, Jugoslavien, Italien, Spanien og Portugal, det vil sige, at i saa godt som alle europæiske Lande af nogen Betydning findes saadanne Love, selv om de vedkommende Lande ikke har ratificeret Overenskomsten. I England har som bekendt 8 Timers Arbejdsdagen, som endnu ikke er lovfæstet, været gældende i mange Aar, ja, der er endda adskillige Fag, hvor Arbejdstiden er endnu kortere; man har de fleste Steder indført week-end, saa at man i England som Regel har en 45 Timers Arbejdsuge i Stedet for en 48 Timers. I Canada og i de Forenede Stater er Forholdet tilsvarende, og i Australien har 8 Timers Dagen været en Kendsgerning i mange Aar.

Man skulde efter alle disse Kendsgerninger ikke mene, at der i dette høje Ting skulde kunne være nogen Hindring for Gennemførelse af Loven. Jeg skal blot til Slut citere en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som forekommer mig at være meget betydningsfuld. Han